

קוקים והלצות על חשבון האוהל שהקימונו מניה וביה ובלי
"השקעות" מרובות.

עם שחר "יצאנו את האוהל" קצת קפואים מצינת השעות
הקטנות של הלילה. תלשנו במרץ ובזריזות (גם כדי להת-
חמם) עד שיבש הטל בשעה תשע בערך ו...הולכים הביתה
לנוח.

מקום מנוחה מיוחד ונחמד היה לי. זוחלת הייתי אל
מתחת למיטה, משתטחת על אריחיה האדומים, מבריקים
וקרירים של הרצפה, ו"בולעת" את הספר שבידי. אהבתי את
האפלולית, השקט ובעיקר הפרטיות של המתחת למיטה.
אפילו זבוב לא העז לחדור לפינתי זו.

עוקרים לדירה חדשה

עם השינויים שחלו ב"מעמד" המשפחה — לא עוד מורים,
אלא מורים וחקלאים — היה צורך גם בשינוי הדיור, החצר
ומבני המשק. קבלנו, איפוא, דירה גדולה בת חמישה חדרים
לצרכי שני ה"סקטורים" ובעיקר — חצר רחבת ידים, רפת
גדולה וגם המגרש מאחורי החצר — היה כפול משאר
המגרשים; וזאת לאו דוקא בזכות "עיניים יפות" אלא —
בשל השכנות למגרשיהם של בית הרופא ובית הפקידות שלא
נזקקו למגרשים ומבני משק.

חלקו העליון הסמוך לחצר היה — ככל המגרשים הצמודים
לחצרות — זרוע סלעים ולא ניתן לעיבוד; רק פה ושם
בין הסלעים, היו שלשה עצי זית ושבעה עצי תאנה מעזבונם
של הדרוזים בעלי הקרקעות לשעבר.

לגבי ידיי היו עצי התאנה עיסוק נעים ושכרו בצידו.
בקיץ, עת הבשילו פירותיהם, יורדת הייתי עם אור היום